

Ἡ τραχύτης τοῦ σκοτίου ἤρχισε νὰ γλυκαίνεται ἀπὸ τὰς πρώτας φάσεις τῆς αὐγῆς, ἀφοῦ τὴν νύκτα ἐκείνην, ἡ ὁποία μᾶς περιέσφυξε ὡς μαῦρον σάβανον, διήλθαμεν ἔντρομοι καὶ ὠχροὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν πανικοῦ φόβου.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὠχροσκοτεῖνον ἐφαίνετο καὶ ἡ θάλασσα πρασινοκίτρινη, ἀφρίζουσα, μᾶς ἐσφίγγε τὰ στήθη καὶ μᾶς ἐπάγωνε τὸν νοῦν.

Στὰ πελώρια ὀγκωμένα κύματα, παρέδερναν τὰ καραβάκια τὰ ψαράδικα μὲ τῆς πλευρὸς σπασμένες καὶ ξεσχισμένα τὰ πανιά, συντρίμματα, ἀπὸ τοὺς κλυδωνισμοὺς τῆς πάλης.

Κοπάδια γλάρων τριγύρω μας μὲ τοὺς εὐθύμους ἑναερίους χορούς των ὡς σύμβολα τῆς φθορᾶς, ἔκρωζαν θορυβωδῶς κηδεύοντα τὰ ῥάκη τῆς δυστυχίας ὑπὸ τοὺς στεναγμοὺς τῆς ῥαгдаίας πιπτούσης βροχῆς.

* * *

Τίποτε περισσότερον δὲν ἐχρειάζετο νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὰ αἰσθήματα ποῦ ἐπάλαιον μέσα μας τὴν πένθιμον ἐντύπωσιν διὰ τὰ γύρω μας ἀντικείμενα, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἐπέρασεν ἡ μαύρη σκιά τοῦ θανάτου.

Ἀπὸ τὸ μουσκευμένον κατάστρωμα, εἰς τὸ ὁποῖον μᾶς εὔρεν ἡ αὐγή, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πιστευθῇ πῶς θ' ἀντικρύζοντο τῆς τρομακτικῆς αὐτῆς εἰκόνης τὰ φάσματα, ἀντὶ τὴν φαιδρὰν πανήγυριν πορφυροχρύσων ἀνταυγειῶν, τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὰ τρελλά, τὰ ἀπληστα φιλήματα, προσπαίζοντα εἰς τὰς ὥραιας τριγύρω μας παραλίας.

Δὲν μᾶς ἐβύθισαν εἰς ψυχικοὺς ῥεμβασμοὺς τὰ βάλαμα τοῦ Μπάτη τὰ δροσιζοντα τοὺς ἡσυχούς αἰγιαλοὺς, οὔτε τὰ φοβισμένα ἀπὸ τὴν πάλην μάτια μας ἀντίκρυσαν τὴν ζωγραφιὰ τῶν πρασίνων ἀκτῶν μὲ τὸ αἰώνιον κυανοῦν τοῦ πελάγους.

Τὰ ὄνειρα τοῦ ῥωμαντικοῦ εἰσπλου μας εἰς τὸν λιμένα τῆς Βενετίας διελύθησαν οἰκτρῶς, ἀφοῦ καὶ ἡ ἔξοδός μας μὲ τῆς ἱστορικῆς γόνδολες ἔγινε ὑπὸ βροχὴν καὶ μὲ διαπεραστικὸ κρῦο χειμῶνος.

(Ἰούνιος, 1913)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Γ. ΣΤΑΜΠΟΛΤΖΗΣ

ΑΘΑΦΤΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

ΓΥΡΩ σιὰ λείψανα κανεῖς δὲ στέκει παρασιاتیης,
γιατὶ βιγλίζει τῇ ζωῇ μιὰ Μοῖρα καταλύτρα,
κι' οὔτε λιθάνι, οὔτε κερὶ, οὔτε ἄνθια, οὔτε διαβάτης,
κ' οἱ δρόμοι νεκροκράββατα κ' ἡ ἐρμιὰ μοιρολογήτρα.

(Σάμος)

ΖΗΣΙΜΟΣ ΣΙΔΕΡΗΣ